

til Forbrydelsen ved at forsyne ham med Midler eller Redskaber, ved at give ham Anvisninger eller Raad eller deslige, har en ringere Skyld i den udførte Gjerning end om han selv var Gjerningsmand, erkjendes vistnok almindelig, ligesom denne Anskuelse har fundet sit Udtryk ikke blot i fremmede Straffelove, men ogsaa i den gjældende danske Strafferet, jfr. Fd. 4 Octbr. 1833 § 27 og 26 Marts 1841 § 11, uagtet der rigtignok i Fd. 11 April 1840 § 21 indeholdes en modsat strengere Regel, som dog uden Tvivl maa ansees for extraordinair. Det turde derfor ikke være nødvendigt videre at dvæle ved Tanken i Udkastets § 46, men man skal kun bemærke, at idet man, deels for at begrænse Domstolenes Myndighed, deels navnlig for at anthede Lovens Anskuelse om de forskellige Arter Meddeeltigheds Strafbarhed i deres indbyrdes Forhold, overhovedet har anseet det rigtigst at bestemme, hvorvidt den for Forbrydelsen i Loven foreskrevne Straf bør og kan nedsættes ved de mindre strafbare Arter af Meddeeltighed, istedetfor, som den tidligere Kommission havde foreslaaet, at indskrænke sig til at sige, at Straffen skal være forholdsmaessig ringere — hvilket, navnlig efterhaanden som dette gjentoges igjennem flere Trin, formeentlig vilde føre til en altfor stor Vagthed —, har man vel, hvad Strafnedsættelsen for den foregaaende pphsiste Medhjælp angaaer, meent i Almindelighed passende at kunne henvise til den i 2det Punktum af § 45 for den samtidige Medhjælper, der ikke er Medophavsmand, foreskrevne Nedsættelse indtil det Halve af Minimum af den for Forbrydelsen i Loven fastsatte Straf, med et Maximum af indtil $\frac{3}{4}$ af dennes Maximum; men, da den foregaaende Medhjælperes Straffskyld dog, efter den store Bidde som Begrebet om foregaaende Medhjælp har, stundom formeentlig maa ansees at være endnu ringere, har man troet at burde tilføie en Bestemmelse om, at en saadan Medhjælperes Straf kan nedsættes til $\frac{1}{4}$ af den mindste for den af Medhjælperen tilsigtede Forbrydelse i Loven foreskrevne Straf.

Et heller trænger den i Udkastets § 47 indeholdte, formeentlig ligefrem af Bestemmelserne angaaende Straffens Nedsættelse for Forsøg flydende Regel, at Deeltagerens Straf,

naar Forbrydelsen ikke er bleven fuldbyrdet, skal bestemmes paa den henholdsvis i § 45 og i § 46 fastsatte Maade i Forhold til den for Forsøg paa Forbrydelsen ifølge vedkommende Straffebestemmelse, sammenholdt med Udkastets § 44, forskyldte Straf, til nogen videre Begrundelse. Straffen for den, der forinden Forbrydelsens Udførelse yder Gjerningsmanden Bistand dertil efter Udkastets § 46, vil altsaa, under den anførte Forudsætning, kunne stige indtil $\frac{1}{16}$ af Maximum af den fulde i Loven for Forbrydelsen fastsatte Straf. Til at sselne imellem de Tilfælde, hvor Forbrydelsens Sværtsættelse er paabegyndt uden dog at være bleven fuldbyrdet, og de Tilfælde, hvor det end ikke er kommet til en Paabegyndelse af Sværtsættelsen, findes der ikke at være tilstrækkelig Aulebning, navnlig efter Indholdet af Udkastets § 44, hvor der ikke er sat nogen bestemt Grænse for det Minimum, hvortil Straffen for Forsøg kan nedsættes. Et heller turde der være nogen Opfordring til her, i § 47, hvor der tales om foregaaende pphsist Medhjælp til en forsøgt Forbrydelse, at omhandle det Tilfælde, at der er bleven tilfagt Nogen Hjælp til en Forbrydelse, uden at den tilfagte Bistand er bleven ydet; under denne Forudsætning skjøntes det nemlig ikke rettere, end at der ikke kan være Tale om en pphsist men ialtsald kun om en psychologisk Medvirkning, navnlig af den nedenfor i Udkastets § 49 omhandlede Art, og det maa da formeentlig afgjøres efter Reglerne for den sidstnævnte Meddeeltigheds Strafbarhed, om og hvorledes den, der har tilfagt men ikke ydet en Bistand til den af en Anden tilsigtede Forbrydelse, skal straffes. Er der endnu ikke foretaget nogen Handling til at fremme Forbrydelsens Udførelse, muligt fordi den Paagjældende har opgivet den eller albrig havde bestemt at begaae Forbrydelsen, skjønt den, der tilfagde sin Bistand dertil, troede dette, synes den Sidstnævnte iøvrigt ligesuldt efter Omstændighederne at maatte være undergoven Strafansvar som for Forsøg paa en psychologisk Deeltagethed i Forbrydelsen, i Konsekvens af, at ogsaa de blot forberedende Handlinger henhøre under Begrebet om de strafbare Forsøgshandlinger, og at dette Begreb ikke udelukkes derved, at Gjerningsmanden be-